

Editorial #0

Υπάρχει μία παραδοχή, κοινότοπη κατά μία έννοια κι ωστόσο κομβική για την κατανόηση και τη διαύγαση της σύγχρονης παγκόσμιας πραγματικότητας, ότι δηλαδή τα κράτη, οι ποικίλοι σχηματισμοί εξουσίας και το κεφάλαιο, περιφράσσουν, ζωνοποιούν, υφαρπάζουν στην προσπάθειά τους να επεκταθούν, είτε αξιοποιώντας νέους τόπους και φυσικούς πόρους είτε μετουσιώνοντας σε οικονομικά αξιοποιήσιμα τα κοινά αγαθά που βρίσκονται στη σφαίρα κυριαρχίας των κοινωνιών. Αυτή η διαδικασία είναι σαφέστατα απαραίτητη για το υπάρχον ληστρικό σύστημα και το φαντασιακό της απεριόριστης ανάπτυξης που το συνοδεύει. Στις μεγάλες μητροπόλεις των περισσότερων κρατών, επίσης, ο δημόσιος χώρος ήδη ασφυκτικά κατακερματισμένος και τεμαχισμένος, μετατρέπεται εν μέσω πανδημίας, φόβου και περιστολής βασικών ελευθεριών σε εργαστήριο ελέγχου και στρατιωτικοποίησης. Η αρπαγή της γης, των κοινών πόρων των ανθρώπων, η διάλυση των κοινωνικών δεσμών που δεν βασίζονται στην οικονομική πρόσοδο, ο έλεγχος της δημόσιας ζωής στις πόλεις, η λογοκρισία της ελεύθερα διακινούμενης πληροφορίας είναι όψεις του κοινωνικού πολέμου που διεξάγουν τα κράτη και οι κυρίαρχες ελίτ, έχοντας εν πολλοίς απωλέσει την κοινωνική συναίνεση που θα τους εξασφάλιζε τη συνέχεια της απρόσκοπτης επέλασής τους.

Η μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου παρακολουθεί μουδιασμένη αυτό το ξεδίπλωμα των «αρετών» του ολοκληρωτισμού. Με δειλά βήματα, βέβαια, προσπαθεί να βρει τον εαυτό της μέσα σ' αυτό το δυσοίωνο τοπίο και να εφεύρει τρόπους εξόδου, επινοώντας με τη σειρά της νέους χώρους συνάντησης, αντίστασης και αυτοοργάνωσης. Σε παγκόσμιο επίπεδο παρατηρούνται διεργασίες των από κάτω, με έντονα αντι-γραφειοκρατικά, αντι-ηγεμονικά, αμεσοδημοκρατικά και οριζόντια χαρακτηριστικά και με αιχμή την απελευθέρωση των δημόσιων χώρων, των φυσικών πόρων και τη δημιουργία κοινών. Αυτή η διαδικασία έχει και την εξής σημαντική ιδιαιτερότητα, ότι δηλαδή φέρνει στο προσκήνιο έναν

τεράστιο αριθμό άόρατων κοινωνικών ομάδων, οι οποίες παγκοσμίως διεκδικούν να ακουστούν, δεν ζητούν να κυβερνήσουν, αλλά, με όχημα την αυτονομία τους, να καθορίσουν τους όρους ύπαρξής τους, πέρα και έξω από το υπάρχον καθεστώς. Το ταξίδι των Ζαπατίστας στην Ευρώπη, το οποίο παρακολουθούμε από πολύ κοντά, αποτελεί ένα σύμβολο της αποαποικιοποίησης, είναι μία κίνηση υψηλού συμβολισμού και μία στιγμή όπου η παγκόσμια αλληλεγγύη πραγματώνεται από τις κοινωνίες σε κίνηση, από τον κόσμο που μένει έξω από τα κέντρα λήψης των αποφάσεων.

Όσα περιγράφονται παραπάνω, αποτελούν πραγματικότητα και στην περίπτωση της Ελλάδας. Ο κεντρικός ενεργειακός σχεδιασμός της χώρας, με τη συνεργασία διακρατικών συνασπισμών και πολυεθνικών συμφερόντων, επιχειρεί να μετουσιώσει τη χώρα σε βασικό ενεργειακό προμηθευτή. Οι περιφράξεις που μπορούν δυνητικά να προκύψουν από τα βιομηχανικά έργα των αιολικών πάρκων, των μονάδων καύσης βιορευστών, των φραγμάτων και των εξορύξεων, είναι πάμπολλες και αποτελούν θανάσιμη απειλή για τα οικοσυστήματα και τις ανθρώπινες κοινωνίες. Φυσικά, κάθε εκχώρηση γης και κάθε ιδιωτικοποίηση διαλύει την κοινωνική συνοχή και οδηγεί σε αφανισμό ολόκληρες κοινότητες. Κι εδώ, όμως, οι αντιστάσεις είναι πολυποίκιλες. Από τη Χαλκιδική στην Κρήτη, από τη Μεσοχώρα στην Ήπειρο και από τα Άγραφα στο Πήλιο και στο χωριό Σταγιάτες, όπου οι κάτοικοι παλεύουν με όλα τα διαθέσιμα μέσα για τη διατήρηση της πηγής ύδρευσής τους, της Κρύας Βρύσης, ενάντια σε δημοτική αρχή, μαφιόζους και ιδιωτικές εταιρίες εμφιάλωσης. Παντού ξεδιπλώνονται αγώνες υπεράσπισης των κοινών και παντού οι άνθρωποι αντιστέκονται, διεκδικώντας πρόσβαση και λόγο σε ό,τι τους αφορά. Όπως χαρακτηριστικά πράττουν και οι ελληνίδες φοιτήτριες και φοιτητές, που διεκδικούν όχι μόνο την κατάργηση του αισχρού νόμου Χρυσοχοΐδη – Κεραμέως, αλλά και τη μετουσίωση του πανεπιστημίου σε χώρο ανοιχτό σε όλη την κοινωνία.

Η Βαβυλωνία θα φιλοξενήσει αυτή την εβδομάδα:

ι) Ένα κείμενο του ουρουγουανού συγγραφέα Ραούλ Ζιμπέκι για την αυξημένη στρατιωτικοποίηση που παρατηρούμε, την

«απεγνωσμένη» προσπάθεια του καπιταλιστικού συστήματος να κρατηθεί στη ζωή.

ii) Μία εφ' όλης της ύλης συνέντευξη με κατοίκους του χωριού Σταγιάτες Πηλίου για τον αδιάκοπο και ανυποχώρητο αγώνα τους για τη διατήρηση της αυτονομίας τους και την προστασία των φυσικών πηγών τους.

iii) Μία εκδήλωση με τίτλο «Κοινωνικές αντιστάσεις της πανεπιστημιακής κοινότητας ενάντια στο σύγχρονο αυταρχισμό», με συμμετοχή αναπληρώτριας καθηγήτριας από το Πανεπιστήμιο του Βοσπόρου στην Τουρκία, η οποία θα σκιαγραφήσει τις αντιστάσεις του τουρκικού φοιτητικού κινήματος απέναντι στην αυθαιρεσία του καθεστώτος Ερντογάν, κι επίσης με τη συμμετοχή του αναπληρωτή καθηγητή του ΔΠΘ Αλέξανδρου Κιουπκιολή και της φοιτήτριας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων Ξανθίππης Δέλτσου.